

De ce ZBOARĂ
VRĂJITOARELE PE COZI
DE MÂTURĂ?

... și alte 10 întrebări fantastice

Adina ROSETTI
ilustrații de CRISTIANA RADU

Ediție revăzută

1. De ce ROZUL e culoarea preferată a PRINȚESELOR?

Trebule să vă spun, dragi copii, că lucrurile n-au stat întotdeauna aşa. Pe vremuri, când rozul nici măcar nu se inventase, prințesele se dădeau în vînt după verde-brotăcel, albastru de nu-mă-ulta sau galben-lămăită. Dar ceea ce le făcea cu adevărat fericite era să se îmbrace din cap până-n picioare în gri. Da, da, în banalul și plăcitorul gri!

Până când, într-o zi, o prințesă mică și drăgălașă, Isabel Clementina Hermione pe numele ei, zburdând pe pajıştea din fața castelului părintesc, îmbrăcată într-o minunată rochiță gri-șobolan cu ornamente *gris perle*, a găsit o petală a unei flori de o culoare nemalvăzută. Nu semăna cu niciuna dintre culorile pe care le cunoștea. Curioasă, a ridicat petala și atunci a văzut că în față ei mai erau și altele: un drum întreg presărat cu petale! I se deschidea în față.

A mers mai departe, până când a ajuns într-o poiană în mijlocul căreia se afla o floare de aceeași culoare necunoscută. Isabel Clementina Hermione era o prințesă obișnuită să primească întotdeauna ce-să dorea. Nimeni nu-i refuzase vreodată ceva. Văzând floarea, Isabel a întins mâna să-o rupă. Culoarea aceea pe care nu o mai văzuse nicăieri era numai bună să-să împodobească rochiță (sau cosiță). Floarea însă a rugat-o să nu-o rupă. Isabel nici nu-a vrut să audă. și-o dorea și pacă! Floarea a început să plângă. A împlorat. A amenințat. Degeaba. Nimic nu-l putea sta în cale micuței prințese atunci când își dorea ceva. A apucat tulipina și a încercat să-o rupă, dar s-a întepărat rău într-un spin. Furioasă, a călcat floarea în picioare și a fugit înapoi la castel, plângând de mama focului.

Între timp, ceva ciudat se întâmplase: rochița ei nu mai era gri, ci căptăse culoarea florii. Pantofiorii, șosetele, bentița și jachetica, toate deveniseră ROZ. Așa avea să se numească mai târziu culoarea. Mai mult, asternuturile Isabelei, jucările, perdelele și covorul din camera ei, mobilele și caletele, cerneala din călmară și crema din prăjitură, șaua poneiului și cizmele de ploale, gelul de duș și guma de șters, șervețelele și copertele cărților – totul devenise roz.

Așa că, neavând încotro, micuța prințesă a trebuit să se obișnuiască cu noua culoare. Ba chiar, cu timpul, a început să-i placă să fie înconjurată numai de ROZ. Și, de atunci, prințeselor de pretutindeni le place rozul. Astă până când una dintre ele va descoperi, într-o bună zi, zburând pe paiaștea castelului sau a parcului de lângă grădinăță, o petală a unei flori de o culoare încă neinventată.

NEGRALB

TURCOAZOLET

PORTRAZ

Invențează și tu
niste culori!

2. DE CE ZMEILOR NU LE PLAC DULCIURILE?

Drept să vă spun, de fapt, zmeilor le plac mult crema de zahăr ars și înghețată (mai ales cea de zmeură), dar le e cam rușine să recunoască. Pentru că atunci când mânâncă dulciuri zmeii nu mai sunt deloc florosi și-si pierd puterile înfricoșătoare. Sunt cum îl cuprinde un fel de moleșeală și buzduganul cel greoi le alunecă din labe. Iar dacă încearcă și vreo savartină pufoasă, zmeii încep să se uite la desene animate,

suspiră după prințese și sunt gata să lasă la plantat floricele în grădină.

STUDIU DE CAZ

Într-o frumoasă zi de primăvară, un spliș neastămpărat l-a păcălit pe Zmeul Zmeilor și l-a convins să intre în cofetăria din Pădurea Fermecată. Habar n-avea Zmeul la ce să se aștepte, pentru că părintii lui nu-i povestiseră niciodată despre existența dulciurilor.

